

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

[Tractatus de attributis, de visione beatifica, de scientia Dei ac de ejus
voluntate et providentia]

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. III. Rejicitur sententiæ Ægidij Romani

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77132)

ibidem subtiliter discunt Aristoteles, & D. A
 Thomas: Si semper (id est pro omni signo ratio-
 nis imaginabili) verum est dicere de futuro, quod e-
 rit, non potest hoc non esse: quod autem non potest non
 esse, idem significat ac quod est impossibile non esse. Quod
 verò est impossibile non esse, idem est cum eo quod necesse
 est esse: unde sequitur, quod ea que futuræ sunt, necessa-
 rio erunt.

50 Confirmatur & magis illustratur hæc ratio
 Aristotelis & D. Thomæ. Si Deus non potuit im-
 pedire, quin futura contingantia habeant deter-
 minatam futuritionem, illam habent necessariò
 & ex natura rei, non verò liberè, & contingen-
 ter: Deus enim impedire potuit quicquid con-
 veniretibus contingenter, & liberè: At si res sint
 determinatæ futuræ ante decretum, Deus non
 potuit impedire talem determinatam futuritio-
 nem: Ergo illam habent necessariò, & ex natura
 rei, non verò liberè, & contingenter. Minor pro-
 batur: Deus non potuit impedire ne alicui con-
 veniret illud quod ipsi competit, priusquam de
 illo possit liberè disponere: Atqui si res sint de-
 terminatæ futuræ ante decretum, & liberam de-
 terminatam voluntatis divinæ, futuritio illis
 convenit, priusquam Deus possit de illis liberè
 disponere; Deus enim non potest liberè dispo-
 nere de rebus, nisi mediante libero decreto suæ
 voluntatis: Ergo si res sint determinatæ futuræ
 ante decretum, Deus non potuit impedire illarum
 futuritionem. Argumenta quæ contra
 hanc conclusionem fieri possent, infra commo-
 dius proponentur ac diluuntur.

§. III.

Rejicitur sententia Agidii Romani.

51 Licet ex dictis §. præcedenti evidentæ constet
 futura contingantia non esse à Deo certò cog-
 nobilem, ante decretum, & prædefinitionem
 suæ voluntatis; ut tamen hæc veritas, quæ est u-
 num ex præcipuis doctrinæ Thomisticæ funda-
 mentis, plenius innoteat, & magis confirmetur,
 ac stabilitur; variæ illæ Recentiorum senten-
 tiæ, supra à nobis expositæ, sigillatim, & in
 particulari confutantur, ut his destructis, veram
 D. Thomæ & Discipulorum ejus sententiam
 stabiliamus. Prima igitur quæ impugnanda
 occurrit, est illa quæ communiter tribuitur
 Agidio Romano, & aliis Antiquis Theologis,
 qui docent Deum cognoscere futura contin-
 gentia & libera in suis ideis, antecedenter ad
 decretum. Qui modus dicendi omnino repu-
 gnat D. Thomæ, & aliquo modo favet scientiæ
 mediæ, & idcirco rejiciendus est. Unde

Dico primò: Deum non cognoscere futura
 contingantia antecedenter ad decretum, in suis
 ideis; sive in sua essentia, ut habet rationem
 ideæ, vel speciei intelligibilis.

Probatur primò ex D. Thoma in 1. dist. 19.
 quaest. 1. art. 1. ad 1. sic dicente: *Sicut scire divinum
 est subjectum libertati voluntatis ita & idea, secundum
 quod ad eam terminatur actus divinæ scientiæ.* Qui-
 bus verbis aperte docet, quòd sicut divina sci-
 entia nihil cognoscit ut futurum, nisi quatenus
 est subjecta decreto; ita nec idea aliquid ut fu-
 turum representat, nisi prout illi subest, & ab eo
 determinatur.

52 Hinc formati potest hæc ratio fundamentalis
 nostræ conclusionis. Deus non potest cognosce-
 re creaturas in suis ideis, sive in sua essentia, ut

habet rationem ideæ, & exemplaris, nisi eo mo-
 do quò in illa representantur: Sed antecedenter
 ad decretum, creaturæ non representantur in
 essentia divina, ut habet rationem ideæ, ut futu-
 ræ, sed ut merè possibili: Ergo in illa non pos-
 sunt cognosci ut futuræ, sed tantum ut merè
 possibili. Major constat, Minor verò probatur.
 Tum quia, ut ostendimus §. præcedenti, res om-
 nes, antecedenter ad divinum decretum, sunt in
 statu merè possibilitatis, & indifferentiæ ad fu-
 turitionem, vel non futuritionem. Tum etiam,
 quia divina essentia representat creaturas ut il-
 larum causa: Ergo per id solum poterit deter-
 minari in ratione representantis futura contin-
 gentia, per quod determinatur in ratione causæ
 illorum: At solum decretum illam ad causan-
 dum determinat: Ergo per solum liberum de-
 cretum determinari potest, ut illa representet.

Confirmatur: Continentia creaturarum in
 esse representativo in essentia divina, tanquam
 in idea & exemplari, fundatur in continentia il-
 larum in essendo: At essentia divina non conti-
 net creaturas in essendo, sub esse existentiæ vel
 futuritionis, nisi per decretum determinata: Er-
 go non continet etiam illas ut existentes, aut fu-
 ruras, in esse intelligibili aut representativo, nisi
 ut per illud determinata. Sicut divina scientia,
 ut supra ostendimus, non est causa rerum, nisi ut
 habet adjunctam voluntatem. Quare S. Doctor
 quaest. 3. de verit. art. 6. dicit: *Idea in Deo ad ea qua
 sunt, vel fuerunt, vel erunt producenda, determinatur
 ex proposito divinæ voluntatis.*

Probatur rursus conclusio. Representatio
 idearum antecedenter ad decretum, est repræ-
 sentatio naturalis, & necessaria, pertinet ad
 scientiam naturalem, & simplicis intelligentiæ,
 non verò ad scientiam liberam, & visionis: qua-
 re si Deus cognosceret futura contingantia in
 suis ideis, antecedenter ad decretum, talis cog-
 nition non esset libera, sed necessaria, & pertine-
 ret ad scientiam simplicis intelligentiæ, non ve-
 rò ad scientiam visionis. Unde cum Verbum Di-
 vinum procedat ex scientia simplicis intelligen-
 tiæ, & ex cognitione objectorum quæ ab illa at-
 tinguntur, procederet ex cognitione futurorum
 contingentium; & sic ejus productio non esset
 necessaria, sed libera, quod principis fidei &
 Theologiæ repugnat, ut in Tractatu de Trini-
 tate ostendimus.

§. IV.

*Præcipuum adversæ sententiæ fundamentum
 convellitur.*

53 Contra nostram conclusionem istud potest
 fieri argumentum. Ideæ divinæ anteceden-
 ter ad decretum sunt infinitæ in representando:
 Ergo in illo priori representant non solum pos-
 sibilis, sed etiam futura contingantia, ac proin-
 de possunt esse medium, quo Deus anteceden-
 ter, ad ipsum decretum, ea cognoscat.

Confirmatur: Si ideæ divinæ solum post de-
 cretum representarent futura contingantia,
 non verò ante decretum; sequeretur quòd illis
 ex decreto accresceret aliqua perfectio, & ad-
 veniret aliqua mutatio: Sed hoc non potest di-
 ci: Ergo nec illud. Sequela Majoris probatur.
 Representare objecta, pertinet ad perfectionem
 ideæ, & speciei intelligibilis: Ergo si ideæ divi-
 næ, post decretum representant futura contin-
 gentia, cum ea ante illud non representarent, se-
 quitur

